

‘Belfast’ is een zonnige lofzang op een gezellige volkswijk

Een vrolijke film over een nare en pijnlijke tijd roept vaak uiteenlopende reacties op. Zo ook *Belfast* van Kenneth Branagh, maker van zowel Agatha Christie-verfilmingen als van Shakespeare-adaptaties. De film speelt zich af in 1969, wanneer de spanningen tussen protestanten en katholieken in een volkswijk in Belfast oplopen. Die onrust stuwt het verhaal voort en bepaalt wat er met de personages gebeurt, maar Branagh maakte vooral een film over het saamhorigheidsgevoel in de wijk en de gezelligheid die verdween doordat bevolkingsgroepen tegenover elkaar kwamen te staan. Het is nog net de tijd dat er muziek door de straten waaide in plaats van traangas.

De film wordt hoofdzakelijk verteld vanuit het perspectief van de kleine Buddy, een vrolijke tienjarige jongen die op straat voetbalt en draken verslaat. Een rol trouwens van de uitstekend gecaste Jude Hill, die op het scherm een fantastische energie heeft, net als de rest van deze in weelderig zwart-wit gedraaide film. Die vrolijke, zonnige energie is wat Belfast speciaal maakt. Die warmte voel je overal, terwijl soms de molotovs door de straten vliegen en supermarkten geplunderd worden.

Buddy's vader is steeds twee weken weg naar Engeland, waar hij als timmerman werkt. Buddy's moeder voedt de kinderen op, geholpen door opa en oma, mooie rollen van Judi Dench en Ciarán Hinds. Tussen Buddy's vrolijke kinderavonturen door voert Branagh voorzichtig de spanning op. Door criminele figuren in de wijk die plotseling een politieke roeping hebben gevonden, wordt Buddy's vader onder druk gezet om partij

te kiezen tegen de katholieken. Politiek en religie interesseren hem nauwelijks, maar de situatie wordt steeds onrustiger. Het is zelfs de vraag of ze nog wel in Belfast kunnen blijven, de stad waar deze film zo van houdt.

In de verte hoor je in Belfast een echo van *Die Blechtrommel* uit 1979, een anti-oorlogsfilm verteld door de ogen van een jongetje dat weigert op te groeien, uit protest tegen de puinhoop die volwassenen ervan maken. Belfast heeft niet zo'n nadrukkelijk politieke lading, maar kiest wel duidelijk het perspectief van de jonge Buddy en laat zien hoe de plek waar hij opgroeit in snel tempo van karakter verandert. 1969 lijkt het laatste jaar waarin de kinderen ongehinderd op straat konden spelen, voordat de barricades werden opgetrokken en het onderlinge wantrouwen de wijken tot op het bot verdeelde.

'The Troubles', zoals het Noord-Ierse conflict ook wel wordt genoemd, waren een jaar eerder begonnen. Het duurt in *Belfast* nog geen tien minuten voordat de eerste legervoertuigen door de straten rijden. Maar Buddy ziet de ernst van de situatie nog niet in. Als zijn vader midden op straat tegenover een gewapende crimineel komt te staan, ziet hij alleen een spannend duel. Zoals in z'n stripboeken.